

skozi 2 leti ohraniti, česar so nas gosp. fajmošter že pred 3. leti prepričali, ko so nam mesca Malitravna za gostovanje presvitliga nadvojvoda Ivana tacih 2 leti starih sladkih jabelk v Ljubljano poslali. Gospod fajmošter jih imenujejo Kamnogoriške sladke jabelka.

Imenovane jabelka imajo veliko vrednost in marsikteri sadjorejc si bo želel, tacih cepičev od gosp. fajmoštra dobiti, ki mu jih bojo ta ljudomili gosp. domorodec radi podarili.

Z lepim sadjem se je obnesel Miha Bizjak, kmetovavec iz Dražovnika v Dobrovski fari, ki je 6 plemen jabelk, potem hrušk, breskev in lepih orehov v razstavo dal. Posebno žlahtna sta bila 2 malinčarja (langer rother Himbeerapfel) in pa 2 gambovca.

Žlahtna gospá Vestovka so nam iz svojiga velikiga, od rajnkiga gosp. profesorja Vesta napravljeniga Šenpeterskiga verta poleg Krajnja 26 plemen jabelk, 15 plemen hrušk, in 6 grojzdov španskiga plemena v razstavo dali. Vestovkno žlahtno sadje zasluži s posebno hvalo imenovano biti, in če hočemo resnico govoriti, moramo reči, de je večí del žlahtnih jabelčnih in hruševih dreves, ki jih ima kmetijska družba na svojim vertu na Poljanah, iz verta rajnkiga gospoda Vesta dobila. Hvaležniga serca se tukaj spomnimo velikih zaslug rajnkiga gosp. profesorja za krajnsko sadjorejo; le škoda, de nam je nemila smert neutrudljiviga učenika prezgodej vzela!

(Dalje sledí.)

Očiten dokazik, kako koristna je razdelitva občnih pašinj.

Pod napisam „Odperto pismice na posestnike Dolškiga pašnika 18. Sušca tekočiga leta“ je bilo govoreno od razdeljenja občne pašnje. Veliko let so se Dolanje s svojimi nasprotniki prepirali zavoljo pravice občne pašnje; veliko so si pravdni gospodje perzadevali, jih zediniti, tode vse je bilo zastonj. Še le sedanji Berski gospod komisár so pravično reč práv dognali, in s svojim bistrim umam deležnike imenovaniga pašnika prepričali obilniga prida, kteriga razdelitve občnih pašnikov v sedanjim ljudí polnim času kmetam prinesejo. In zares, berž ko so se bili imenovani deležniki med seboj zastopili, je jel vsak svoj odločeni del s tolikim veseljem ali za njive okopovati, ali za travnike oglešтовati, de je bilo kaj. In glejte! njih trud ni bil zastonj; oni so že prvo leto na nekdanjim zapušenim pašniku 319 mernikov prosá in 190 voz merve pridelali.

Prerajtajte, ljubi braveci, koliko ta pridelek v denarjih znese in primerite ta dobiček temu, kar je pusta gmajna poprej vergla — zposnali boste, de so Dolanje zdej premožniši možjé, kot so poprej bili, zato kér so v prid obernili, kar je veliko let mertvo in brez dobička ležalo. Ali vas ta izgled nič ne mika, ki imate še kaj tacih pašnikov, na ktere le živino gonite, de pod milim nebam strada?! —

O—n.

Nova šola v Černučah poleg Ljubljane.

Z velikim veseljem smo slišali, de se bo okoli sv. Martina v Černučah nova šola odperla. Večidel so bližni ljudomili grajšaki k njeni napravi pripomogli, Černučanje pa ji bojo dajali, kar bo vsako leto potrebovala. To je častno slišati od Černučanjev, ki so si še le v poslednjim času lepe orglje in imenitne zvonove napravili, pri kterih se je naš Samaša zopet nepremagljiviga mojstra skazal. — Slišali smo tudi, de otroci, ki bojo šolo obiskovali, ne bojo imeli šolskiga plačila odrajtovani, kar je tudi práv pametna in koristna naprava, od ktere smo v Novicah že večkrat govorili.

Bog ti daj dobro srečo, ljuba Černuška šolice! tvoje naprave in tvojih dobrotnikov se bojo še pozni vnuki s hvaležnostjo spomnili. Ti si lep izgled Ljubljanski okolici, ktera je grozno zapušena, kar šole vtiče. Černuška šola je zopet pokazala, de se že dajo šole po kmetih napraviti, če se le mož najde, ki ima pravo ljubezin do človeškiga naroda v sercu. Dr. B.

Domačinstvo.

Nekaj iz življenja slavniga gosp. F. A. Ciglerja.

Ptujšina slavnim možém dostikrat večí čast skazuje, kot domovina. To je že stara pa žalostna resnica. Taka se je godila tudi našimu slavnimu domorodcu, gosp. Francetu A. Ciglerju, ki je pred 4 leti na Dunaji umerl. Vredništvo nemškiga natoroslovskiga časopisa v Kaslu (Zeitschrift für Malakozoologie) je kmalo po smerti gosp. Ciglerja prošnjo razglasilo: de bi saj kdo popisal in na znanje dal življenje tega možá, ki se je za natoroznanstvo toliko poganjal in toliko zaslug pridobil. Naš gosp. F. Šmidt, iskreni podpornik vsiga dobriga, so si veliko prizadjali, imenovano prošnjo spolniti, in so, kar so mogli zvediti, v ravno tistim časopisu letas na znanje dali. Kar smo tamkej brali, oznanimo tukaj bravcam Novic, kterih namen je: častí vredne Slovence tudi po smerti častiti. Gosp. F. Šmidt takole pišejo:

„Franc Andrej Cigler je bil 1. dan Kozoperska leta 1761 v Ljubljani rojen, kjer je pod milim varstvom svojih staršev osmo šolo dokončal. Potem se je na Dunaj podal; od goreče ljubezni do natoroznanstva vnet, je za službo prosil pri cesarskim muzeumu, in je bil v leti 1806 varh tega muzeuma izvoljen. Odslej je bil naš Cigler v svoji nar večí sreči; noč in dan se je vedel v ti vednosti, posebno v poznanji in popisovanji pozemeljskih in povodnih zaklêpníc ali školjk (Conchylien); je več poprej neznanih plemen popisal in si imé visoko učeniga možá pridobil. V leti 1823 je v pokojni stan stopil; 3. Listopada v leti 1842 pa na Dunaji v 81. leti svoje starosti umerl. Ciglerjevo imé bo zapisano ostalo v bukvah slavnih natoroslovcov za vedne čase.“

Veselo oznanilo.

Teržaška in Kopriška škofija, ki je dolgo časa brez vikšiga duhovniga pastirja bila, ga je zopet dobila. Presvitli Cesar so po prečastnim sklepu od 7. Kozoperska tega leta izvolili škofa Teržaške in Kopriške škofije visoke častí vredniga gospoda Jerneja Legata, dohtarja svetiga pisma in dozdanjiga c. k. poglavariskiga svetovavca v Benedkah. Novo izvoljeni milostljivi škof so Krajnc in iz Nakljiga nad Krajnjem domá.

Dopis iz Gradiške.

Vojaki — okoli 8000 glav — ki so se po visokim povelji letas v Gorici snidili, so imeli v nedeljo 18. dan pretečeniga mesca veliko svitačnost (parado) na Štanderskim polji, ki leží blizo Soče (Izonco) na levi strani. Po dokončanim opravili so se vse kompanije razšle, in povernile na svoje staniša. Strelski batalijon, ki je na desni strani Soče v Podgori, v Lučniku in Moši stanoval, je šel čez Sočo. Perva in druga vožnja ste bile srečni, tretja pa práv nesrečna in grozna. Ko je bila barka na sredi reke, in verh nar večí globočine, morebiti da preveč naložena, ali dnó slabo, se je jela utopivati — strašan krič in jok postane! Med tem se je barka razdvojila, utopila, in potem prazna na verh priplavala. — V barki je bilo tudi več drugih ljudí, vsih skupej pa več ko 160 oséb. Hvala Bogú! da v ti strašni